

اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیکی بر کاهش تکانش گری و بهبود رضایت از زندگی بیماران دوقطبی

زهرا ناصری^۱، سعید تیموری^۲، محمدحسین بیاضی^۳

۱- کارشناس ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه آزاد اسلامی تربت جام

۲- استادیار گروه روانشناسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تربت جام

۳- استادیار گروه روانشناسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تربت جام

چکیده

هدف پژوهش حاضر تعیین اثربخشی آموزش رفتاردرمانی دیالکتیکی گروهی بر کاهش تکانش گری و بهبود رضایت از زندگی در بیماران دوقطبی بود. روش این پژوهش شبه آزمایشی با طرح پیش آزمون و پس آزمون با گروه کنترل بود. جامعه آماری شامل کلیه بانوان مرکز نگهداری بیماران روانی مزمن جامی شهر مشهد بود که ۸ نفر از آن‌ها با نمونه‌گیری هدفمند انتخاب شدند. سپس به‌طور تصادفی از میان آن‌ها ۴ نفر در گروه آزمایش و ۴ نفر در گروه کنترل قرار گرفتند. در گروه آزمایش، آموزش رفتاردرمانی دیالکتیکی گروهی به مدت سه ماه طی ۱۲ جلسه بر اساس راهنمای درمانی در کنار دارودرمانی اجرا شد درحالی که گروه کنترل فقط تحت درمان دارویی قرار داشتند. جمع‌آوری داده‌ها از طریق دو پرسشنامه سنجش رضایت از زندگی (TSWLS) و پرسشنامه تکانشوری بارت صورت گرفت. بیماران هر دو گروه قبل و بعد از آموزش مقیاس‌های پژوهش را تکمیل نمودند. سرانجام داده‌ها با استفاده از آزمون تحلیل کوواریانس و نرم‌افزار SPSS مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. نتایج نشان داد آموزش رفتاردرمانی دیالکتیکی گروهی بر کاهش رفتارهای تکانش گری و بهبود رضایت از زندگی بیماران دوقطبی گروه آزمایش در مقایسه با گروه کنترل به‌طور معنی‌داری اثرگذار است.

واژگان کلیدی: رفتاردرمانی دیالکتیکی، تکانشوری، رضایت زندگی، اختلال دوقطبی